

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA DINAINTEA
ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI**
(Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)

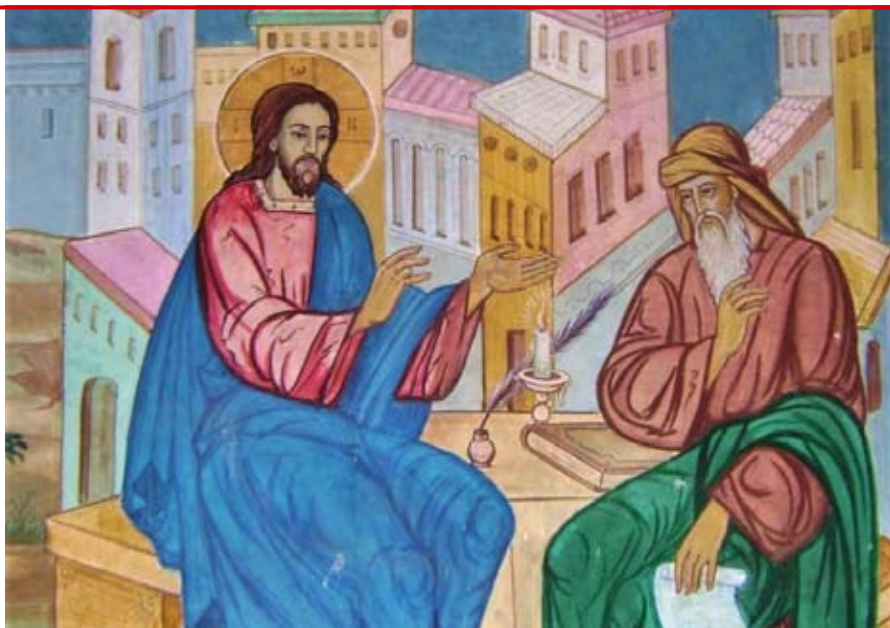
SF. MC. AVTOMON, MACEDONIE
ȘI TEODUL

**DUMINICA DINAINTEA
ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI**

Astăzi ne aflăm în Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci, zi în care am ascultat cu toții pericopa evanghelică de la Ioan, capitolul III, prin care Mântuitorul Hristos anunță Jertfa Sa pe Cruce, pregătindu-i pe toți cei care Îl ascultau pentru zilele dramatice ale Pătimirilor Sale, dar și pentru „crucea” misiunii fiecăruia. Această Duminică are menirea de a ne pregăti să înțelegem și semnificația zilei de 14 Septembrie, Ziua Înălțării Sfintei Cruci, dar și misiunea noastră creștină, care presupune tot felul de încercări și de jertfe, pentru crucea vieții noastre.

Observăm că Mântuitorul săvârșea o pregătire universală pentru Cruce, a Sa Însăși, a ucenicilor și a tuturor celor care binevoiesc să-L asculte.

Această pericopă evanghelică face parte din Convorbirea lui Iisus cu Nicodim. Acesta ne este un bun exemplu de bună-ascultare și receptivitate. Nicodim făcea parte din tagma cărturarilor iudei, fiind membru de vază al Sinedriului. Sinedriul era cel mai înalt for de judecată al iudeilor, cu sediul la Ierusalim, un fel de guvern de astăzi, numărând 70 de membri plus arhiepiscopul în funcțiune, fiind alcătuit din arhiepiscop, preoți, saducei, farisei, cărturari și bătrâni ai poporului.

Lui Nicodim i-a stârnit admirație învățătura lui Iisus și, discret, într-o noapte s-a dus la Mântuitorul pentru o convorbire de taină. De atunci, el a rămas ucenic într-ascuns al lui Iisus, ba chiar a luat apărarea Lui în fața colegilor din Sinedriu. Iar exemplul suprem de receptivitate și atașament față de Iisus îl avem la coborârea de pe Cruce și așezarea în mormânt.

Iată că nu doar ucenicii și apropiații au fost pregătiți pentru înțelegerea

Pătimirilor și Jertfei Sale, ci și suflete inițial aflate în tabăra potrivnică, temei limpede al universalității mântuirii. Asemenea lui Nicodim, ca și ucenicilor Mântuitorului și a multora dintre străini, suntem și noi chemați a ne pregăti pentru înțelegerea Crucii Mântuitorului, spre a ne duce cu demnitate propria cruce a vieții, în sens de misiune creștină curajoasă și jertfelnică înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Toate acestea, la o prima analiză par a fi ușor de înțeles, însă dialogul dintre cei doi subliniază diferența de gândire și percepție a lumii pământești și a celei cerești. Pe aceasta din urmă Nicodim nu putea a o pricepe, chiar dacă era familiarizat încă din copilărie cu ea, însă duhul ei era încă departe de percepția lui, de aceea a venit noaptea la Iisus cu o mărturisire sinceră și directă: „Știu că de la Domnul ai venit Învățător, că nimeni nu poate face aceste minuni pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el” (Ioan 3, 2). Poate Nicodim se aștepta la o definiție sau la un precept clar, însă spre deosebire de logica lui, Domnul vorbește arătând că pentru a intra în noua Împărăție, este

nevoie de o „naștere de sus”, de o schimbare radicală și definitivă a vieții. Prin acest dialog, Mântuitorul dezvăluie componenta duhovnicească a noii Împărății, explicând indirect semnificația și rolul mântuitor al Botezului, ca preludiu la noua și veșnică Împărăție. Pentru a intra în această realitate veșnică a noii Împărății, omul va trebui să se schimbe în adâncul ființei sale, Taina Sfântului Botez fiind poartă de intrare în Biserică. De aici sesizăm ușor că toate Tainele Bisericii au orientare eshatologică, comunicându-ne și mijlocindu-ne harul Duhului Sfânt, nu numai pentru sfințirea în acesta viață, ci ne și orientează conducându-ne spre viața cea veșnică.

Acest dialog dintre Mântuitorul Hristos și Nicodim a arătat două moduri de gândire și percepție, cel al lui Nicodim, uman, tributatar unei realități restrânse, fără orientare, ci doar auto-suficiență, iar celălalt dumnezeiesc, deschizător de speranță, care aduce lumii o nouă șansă și un nou mod de a fi și a înțelege lucrurile în vederea dobândirii Împărăției celei veșnice. ✦

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL NOU DE LA PARTOȘ, MITROPOLITUL BANATULUI

„Din tinerețe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile și cu ostenele și cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoițele tale, arhieru și păstor Bisericii Sale te-a rânduit; și după moarte, în cetele sfinților te-a sălășluit, Sfinte Părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greșeli nouă, celor ce cu credință și cu dragoste săvârșim sfântă pomenirea ta.”

Troparul Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș, Mitropolitul Banatului

Sfântului până la sfârșitul vieții lui, pentru aducerea aminte a mării milostiviri a Lui Dumnezeu.

Minuni la mormântul Sfântului Iosif cel Nou

Tradiția mai spune că fiica judei Timișoarei, Marcu Muțiu, s-a vindecat de boală la mormântul sfântului și drept mulțumire tatăl va construi lângă biserica de lemn una din piatră, în stil baroc, care există și astăzi.

Zeci, sute de alte minuni au avut loc la mormântul Sfântului Iosif cel Nou, consemnate în parte de egumenul Nichifor: „Iar de aici înainte oi povesti pe scurt minunile despre care am mai aflat că s-au săvârșit la mormântul lui; unele însemnate am aflat în scrisuri sau pe sfintele cărți ale mănăstirii, altele din gura unor bătrâni care le-au știut”. Vom aminti doar una dintre ele: în anul 1685, la Sfânta Marie Mică, neguțătorul Pavel Grecu din Timișoara s-a vindecat la mormântul Sf. Iosif de lepră. Pavel Grecu dă o declarație scrisă în fața egumenului Ilarie al Mănăstirii Partoș că în neguțătoria lui „peste mările grecești, până la marea cea moartă, beteșug greu de moarte adus-am, lepră ce se cheamă”. Neputându-se vindeca, „în post și în rugăciuni” a stat 6 săptămâni la mormântul Sf. Iosif, rugându-se fierbinte. În a 40-a zi i s-a arătat Sfântul în vis, poruncindu-i să se scoale, să iasă la lume că s-a făcut sănătos. „Iar când m-am trezit din vis și am ieșit între frați s-au mirat toți că nu mai am semnele beteșugului și sănătos am fost și am mers toți la sfânta biserică și slujbe de mulțumire făcut-am Domnului și Sfântului Iosif”.

Înceind șirul minunilor și arățărilor vindecărilor celor minunate săvârșite în viața lui de Sfântul Iosif cel Nou care a fost mitropolit al Timișoarei, smeritul Nichifor scrie: „Iar au mai fost și alte tămăduiri multe și mai mărunte pe care nu le-am mai înșirat aici, dar le-am scris pe cele mai minunate pentru ca cei care vor citi să cunoască cea fără de margini putere a Domnului, Care pe cei aleși îi acopere cu darurile Sale cele minunate și răsplătește pentru faptele și cugetul lor curat în vecii vecilor. Amin”.

La 28 februarie 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române hotărăște canonizarea Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș (cu zi de pomenire 15 septembrie) și strămutarea moaștelor sale din biserica mănăstirii Partoș în catedrala mitropolitană din Timișoara. Canonizarea solemnă a avut loc în zilele de 6-7 octombrie 1956 la Timișoara. ❀

S-a născut în anul 1568 în Raguză, azi Dubrovnik, în Croația. Tatăl Sfântului Iosif, Giovanni Fusko, era originar din Veneția, stabilit însă în Raguză. Mama sa, Ecaterina, era originară din Grecia din insula Limnos.

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș a intrat în monahism în Mănăstirea Maicii Domnului din Ohrid (Ohrida), sub numele de Iosif, fiind hirotonit ieromonah la vârsta de 20 de ani. A viețuit în mai multe mănăstiri din Muntele Athos: Pantocrator, Vatoped, Xiropotamu, devenind chiar egumen al Mănăstirii Cutlumuș. De asemenea, a fost egumen și al Mănăstirii „Sf. Ștefan” din Adrianopol.

Din anul 1650 ocupă scaunul vacant al Mitropoliei Timișoarei și Banatului pe care cu cinste o păstorește.

În anul 1653 se retrage de bună voie la mănăstirea Partoș, unde mai trăiește câțiva ani. În anul 1656 se mută la veșnicele locașuri, în ziua sărbătorii Adormirea Maicii Domnului, deci în data de 15 august. Lespedea care-i acoperea mormântul a fost identificată la începutul secolului trecut ca având următoarea inscripție: „Prea Sfințitul Iosif cel Nou, fost Mitropolit al Timișoarei”.

Drept mărturie asupra sfințeniei lui avem o însemnare de pe un Minei slavon din 1529: „Această carte este a Mitropolitului Kir Iosif al Timișoarei la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia, retrăgându-se la mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani și apoi s-a mutat la viața veșnică unde se odihnesc sfinții”. În anul 1929 preotul Bizerea

scria că „încă de pe când trăia se bucura de fama unui adevărat sfânt, iar după moarte a lăsat în popor și între călugări amintirea unui Sfânt adevărat”.

La 1749 un anume Peici, „hagiu” la Ierusalim, donează înainte de plecare mănăstirii de la Partoș o Evanghelie pe care scrie: „Această sfântă carte așa numită Evanghelie o depun eu, păcătosul robul lui Dumnezeu Hagi Peici, la mănăstirea Partoș unde este așezat trupul Sfântului vlădică Iosif, cu hramul Sfântul Arhanghel Mihail, pentru binele nostru și călătoria fericită spre marea cetate Ierusalim”.

Patronul pompierilor români

În Ziua Sfinților Apostoli Petru și Pavel, pe când mitropolitul săvârșea Sfânta Liturghie de hramul unei vechi biserici din Timișoara, a izbucnit un mare foc în partea de apus a orașului. Vântul puternic a întins repede pârjolul în tot orașul. Mulți au pierit atunci în flăcări, iar groaza îi cuprinsese pe toți. Sfântul Iosif, văzând prăpădul, a ieșit în fața bisericii luând cu sine Sfintele Taine și căzând cu fața la pământ și cu toată puterea sufletului său a cerut îndurare lui Dumnezeu ca să scape cetatea de prăpăd. Deodată a început o ploaie torențială ce a durat câteva ore, până când s-a stins cu totul focul nimicitor. Mergând Sfântul acasă, s-a închis în chilia sa și timp de trei zile nu a mai ieșit. Când s-a arătat din nou în lume, iată că pe dosul palmei lui de la mâna stângă îi apăruse semnul sfintei cruci, ca și când ar fi fost ars cu fierul înroșit. Semnul acesta a rămas pe mâna

14 septembrie

SĂRBĂTOAREA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

Se pare că Înălțarea Sfintei Cruci ar fi cea mai veche și mai importantă sărbătoare ortodoxă închinată Sfintei Cruci. În această zi sărbătorim două evenimente:

❖ aflarea Crucii pe care a fost răstignit Mântuitorul și înălțarea ei solemnă în văzul poporului de către episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie din anul 335;

❖ aducerea sau întoarcerea Sfintei Cruci de la perși în anul 629, pe când Heraclius era împăratul Bizanțului, care a și depus-o cu mare cinste în Biserica Sfântului Mormânt sau a Sfintei Cruci din Ierusalim. Și atunci patriarhul Zaharia a înălțat-o în văzul credincioșilor, pe 14 septembrie 630.

În anul 335 s-a serbat pentru întâia oară Înălțarea Sfintei Cruci. Pe 13 septembrie 335 s-a sfințit biserica construită de împăratul Constantin cel Mare deasupra mormântului Domnului, iar a doua zi, fiind adunați acolo cu acel prilej mulți episcopi și credincioși, episcopul Macarie al Ierusalimului a arătat, pentru prima dată, sfântul lemn al Crucii Mântuitorului. De atunci ziua de 14 septembrie este praznicul Înălțării sau Arătării Sfintei Cruci. Procesiunea solemnă, prin care se cinstea odinioară Sfânta Cruce în Cetatea Sfântă s-a păstrat până astăzi în rânduiala slujbei din ziua de 14 septembrie.

La început, Înălțarea Sfintei Cruci avea un caracter local, serbarea ei fiind limitată la Ierusalim, unde se păstra Crucea Răstignirii. Apoi s-a extins la Constantinopol, unde a și fost adusă pe la anul 634. Cu timpul, sărbătoarea s-a extins în toată Biserica Răsăritului, apoi și în Apus.

Spre deosebire de alte praznice împărătești, Înălțarea Sfintei Cruci se serbează cu post, pentru că ea ne aduce aminte de Patimile și Moartea Mântuitorului.

Procesiune în București

La biserica Sf. Vasile cel Mare de pe Calea Victoriei, care are și hramul Înălțarea Sfintei Cruci, acest praznic este sărbătorit în mod special, în 13 și 14 septembrie, cu procesiune și scoaterea Sfintei Cruci, care conține un fragment din Crucea Mântuitorului (foto). Anul acesta vor fi aduse și moaștele Sfântului Luca al Crimeei.

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci, sărbătorit an de an pe 14 septembrie, este una dintre cele mai însemnate sărbători creștine. În toate bisericile are loc rânduiala specială a scoaterii Sfintei Cruci în mijlocul lăcașului de cult, iar mai apoi, împodobită cu flori, este așezată în văzul tuturor, la loc de cinste, spre închinarea credincioșilor, alături de icoana Învierii.

Sărbătorile Sfintei Cruci

Două zile pe săptămână, miercuri și vineri, sunt dedicate cinstirii permanente a Sfintei Cruci. A doua sărbătoare importantă a Sfintei Cruci este Duminica a treia din Postul Paștilor, numită a Crucii, instituită la Constantinopol în secolul al VIII-lea. Pe 1 august sărbătorim scoaterea Sfintei Cruci, iar la 7 mai prăznuim pomenirea arătării semnului Sfintei Cruci pe cer, la Ierusalim.

Ce spunem

când ne facem Sfânta Cruce?

❖ „Semnul Cinstitei Cruci, cu care fiecare creștin ortodox se cuvine a se însemna, este o datină apostolică nescrisă, pe care Sfântul Vasile cel Mare, în capitolul 27, despre Sfântul Duh, o numește prima predanie de obște zicând: „Aname că prima și cea mai de obște datină voi pomeni mai întâi Chipul Crucii, cu care nădăjduiesc la numele Domnului nostru Iisus Hristos, se însemnează cine sunt, de Scriptură fiind învățați?”

❖ „Au dat Sfinții Apostoli această nescrisă datină a lor tuturor creștinilor ortodocși, ca prin primele trei degete ale mâinii drepte să pună asupra lor, chipul și Semnul Cinstitei Cruci, ci și ca de la dânsule, cu sufletul și inima, să creadă în Preasfânta și deoființă Treime, învățându-se cu dreptate și cu gurile sale să o mărturisească întru mântuire.

Astfel, și cu dreapta sa, și cu primele trei degete ale ei să propovăduiască pe aceeași Preasfântă și deoființă Treime: a Tatălui și

Fiului și Sfântului Duh, pe Unul Dumnezeu în trei ipostaze, Semnul Cinstitei Cruci asupra sa făcând și zicând: „în numele Tatălui și Fiului și Sfântului Duh” sau „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh” sau „Sfinte, Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi”, sau „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeu Savaot, plin este cerul și pământul de slava Ta” și alte acestora asemănătoare laude să înalte Preasfintei Treimi.” (Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, Cuvinte și scrișori duhovnicești)

Icoanele Înălțării Sfintei Cruci

În icoana Înălțării Sfintei Cruci episcopul Macarie al Ierusalimului este înfățișat stând în picioare pe un loc înalt și binecuvântând mulțimea de credincioși cu Sfânta Cruce. În stânga și dreapta sa se află doi diaconi, iar în dreapta Sfintei Cruci se află Sfinții Împărați Constantin și Elena.

Dar erminia picturii bizantine ne propune și alte reprezentări ale praznicului: în unele icoane o aflăm pe Sfânta Elena în partea de jos a icoanei, în fața celor trei cruci descoperite, a Mântuitorului și a celor doi tâlhari; în alte icoane, în stânga este pictată fie vindecarea minunată a unui bolnav, fie învierea unui mort, cu puterea Sfintei Cruci. Tot în stânga îi aflăm pe preoți, alături de mulțimile de credincioși, care iau parte la această sărbătoare. În spate vedem Biserica Învierii Domnului din Ierusalim, căci prăznuirea Înălțării Sfintei Cruci este legată de această biserică. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12-19 SEPTEMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 12.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 13.09	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Marti 14.09	08 ⁰⁰ -11 ³⁰	(†) Înălțarea Sfintei Cruci (Post)- Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 15.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 17.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 18.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 19.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) - Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL DIONISIE ERHAN, EPISCOPUL CETĂȚII ALBE-ISMAIL

În anul 2018, care în Biserica Ortodoxă Română a fost Anul Omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al Făuritorilor Marii Uniri din 1918, a fost descoperit la 10 iulie 2018, la Mănăstirea Suruceni, trupul neputrezit al Episcopului Dionisie. Iar în ședința din 25 octombrie 2018 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române s-a hotărât canonizarea Episcopului Dionisie Erhan, cu zi de prăznuire 17 septembrie.

Trupul Episcopului Dionisie Erhan a fost găsit în timpul unor lucrări de consolidare efectuate la Mănăstirea Suruceni, în data de 10 iulie 2018, iar demersurile pentru canonizarea Episcopului Dionisie Erhan au aparținut Episcopiei Basarabiei de Sud, fosta Episcopie de Cetatea Albă-Ismail. Din 26 mai 2018 pe scaunul episcopal al Basarabiei de Sud stă PS Veniamin Goreanu. Așadar, la puțin timp după întronizarea sa au fost descoperite moaștele unui mare înaintaș al său, Episcopul Dionisie Erhan, una dintre cele mai marcante personalități eclesiastice basarabene din prima jumătate a secolului trecut și unul dintre luptătorii pentru realizarea statului național unitar român.

Dimitrie Erhan, pe numele său de mirean, s-a născut la 2 noiembrie 1868 într-o familie de țărani din comuna Bardar, jud. Lăpușna. De la tatăl său, Vasile, a moștenit „dragostea de carte și slova noastră” - după cum însuși mărturisește - iar de la mama sa „întărirea în credință și obiceiurile strămoșești”.

„Încă de la 15 ani, după hotărârea tatălui meu, am fost ales de degetul lui Dumnezeu ca din opt copii, eu, mijlocașul, să fiu dat la mănăstire spre slujba lui Dumnezeu.” La data de 28 noiembrie 1883, tatăl său îl încredințează obștii mănăstirii Suruceni, din apropierea Chișinăului.

„Mănăstirea era săracă și acei care se nevoiau într-însa o duceau greu și foarte greu începătorii. Scumpul meu tată, în câteva rânduri, văzând aceasta, a vrut să mă ia din mănăstire, dar eu am rămas în hotărârea mea. Așa a vrut Dumnezeu să ridice din neamul fraților și surorilor mele pe unul care mai apoi să-i tragă pe toți după el. Și așa s-a făcut. Martori îmi sunt atâția preoți, învățători și învățătoare din rudeniile mele pe care i-am ajutat să-i vad cu carte și spre folos Neamului meu românesc.”

A parcurs toate etapele vieții monahale devenind, pe rând, rasofor în anul 1890, monah în anul 1899, primind numele Dionisie, ierodiacon în anul 1900 și ieromonah în anul 1904.

Remarcându-se printr-o viață aleasă, în anul 1908 a fost ales stareț al mănăstirii Suruceni. Preasfințitul Părinte Veniamin,

Episcopul Basarabiei de Sud, preciza că „tânărul stareț a avut un rol important în afirmarea identității românești, în cunoașterea istoriei Bisericii din Basarabia și în realizarea idealului de unitate națională în perioada premergătoare momentului istoric de la 27 martie 1918, dar și după”.

În luna mai a anului 1918 a fost ridicat la treapta de arhimandrit, iar în data de 22 iulie 1918 a fost ales ca Arhiepiscop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și Hotinului, cu titulatura „al Ismailului”, fiind hirotont în Catedrala Mitropolitană din Iași. Sfântul Ierarh Dionisie a luptat toată viața pentru împlinirea idealului național al reîntregirii țării. Peste 80% dintre membrii Sfatului Țării îl aveau ca povățuitor și duhovnic.

În anul 1934 a fost ales Episcop al Cetății Albe și Ismailului, unde a păstorit până în anul 1940. După pactul Ribbentrop-Molotov și cedarea Basarabiei, s-a refugiat în țară, unde a păstorit credincioșii din Episcopia Argeșului, între anii 1940-1941. Ulterior s-a întors la mănăstirea sa de metanie, trecând la Domnul în data de 17 septembrie 1943, la Spitalul central din Chișinău.

Mănăstirea Suruceni este azi o mănăstire de maici amplasată în partea centrală a Republicii Moldova, în localitatea Suruceni, la aproximativ 25 de kilometri sud-vest de Chișinău. Mănăstirea a fost întemeiată în anul 1785 când, îndrumat de ieromonahul munte-negrean Iosif, boierul Casian Suruceanu construiește pe moșia sa un schit de călugări.

Lăcașul a fost închis în 1959, iar clopotele au fost scoase. În el a activat, în era comunistă, un spital de narcologie cu regim închis, care era păzit de miliție. Autoritățile sovietice au alungat călugării din mănăstire și au transformat biserica de vară în club, iar biserica de iarnă în spital, cu sala de operații în altar. În 1992 lăcașul a fost redeschis, ca mănăstire de călugărițe.

Arhimandritul Dionisie Erhan a fost unul din stareții mănăstirii. Pe piatra de mormânt a Sfântului Ierarh Dionisie de la mănăstirea Suruceni stă scris: „Episcopul Dionisie Erhan (n. 1868 – d. 1943), Vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului (1918-1932),

Episcop al Ismailului (1932-1940), Episcop al Argeșului (1940- 1941), Răzăș din Bardarul Lăpușnei, Luminatu-s-a singur prin învățătura cărții și fost-a cuvios călugăr din pruncie. Stareț aici (mănăstirea Suruceni) îndelungă vreme (1908-1934), Viteaz în Legea creștină Strămoșească, Neșovăielnic în dragostea de Neam. Cald sprijinitor al tinerilor spre lumina cărții. Pildă de păstor duhovnicesc - cu grai frumos, cu râvnă sfântă... până la moarte. Dormi în pace iubite părinte, frate și unchi”.

Din testamentul său, dictat de pe patul de spital la 15 septembrie 1943, cu două zile înainte de chemarea sa la Domnul, Sfântul Ierarh Dionisie lasă cu limbă de moarte acest mesaj: „Tuturor binecredincioșilor creștini le las vii binecuvântări și îndemn de a fi tari în credință și a se mântui întru Hristos.

Neamului meu întreg îi doresc întregirea granițelor și atingerea tuturor idealurilor, la care am aspirat noi și strămoșii noștri și pentru care noi adesea ne-am pus în primejdii mari, scăpând de la dușmani până și pe aceia ce plecau în 1918 să șteargă hotarul nedrept al Prutului.

Cu limbă de moarte îndemn pe toți la unire, bărbăție și credință întru apărarea sărăciei și moșiei românești strâns uniți în jurul Tronului și Conducătorului nostru.”

În ședința din 25 octombrie 2018 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române s-a hotărât canonizarea Episcopului Dionisie Erhan, cu zi de prăznuire 17 septembrie. Iar pe 27 octombrie 2019 a avut loc la București proclamarea oficială a canonizării sale. ❀